

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 420/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť mesta Liptovský Mikuláš, Štúrova 41, Liptovský Mikuláš, IČO 00 315 524, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš č. k. 1 Pv 151/19/5505-14 zo 4. marca 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 11. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť mesta Liptovský Mikuláš o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť mesta Liptovský Mikuláš, Štúrova 41, Liptovský Mikuláš, IČO 00 315 524 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej aj „prokurátor“) č. k. 1 Pv 151/19/5505-14 zo 4. marca 2020 (ďalej aj „rozhodnutie prokurátora“) v spojení s uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície (ďalej len „policajť“) ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 11. decembra 2019 (ďalej aj „rozhodnutie policajťa“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania zločinu machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, 2 písm. e), ods. 3 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) a i) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením policajťa ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 3. apríla 2019 bolo podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie vo veci pre zločin machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, 2 písm. e), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Ďalším uznesením policajťa ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 11. decembra 2019 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci podozrenia zo zločinu machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, 2 písm. e), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesením

prokurátora č. k. 1 Pv 151/19/5505-14 zo 4. marca 2020 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podaná sťažnosť proti uzneseniu policajta ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 11. decembra 2019 zamietnutá.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti poukázal na to, že „... orgány činné v trestnom konaní, ktoré sa na vyšetrovaní daného prípadu zúčastnili, nevykonali potrebné procesné úkony smerujúce k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, čím porušili požiadavku primeranosti a dôkladnosti vyšetrovania, t. j. pre objasnenie okolností prípadu nebolo zo strany konajúcich orgánov verejnej moci urobené maximum. Inak povedané, z uznesenia okresnej prokuratúry v spojení s uznesením vyšetrovateľa PZ o zastavení konania je zrejmé, že v danej veci nedošlo k naplneniu všetkých požiadaviek kladených na účinné úradné vyšetrenie prípadu, ktoré by vyústilo do hodnoverného objasnenia všetkých jeho okolností.“. Sťažovateľ teda konštatuje, že „Vyšetrovateľ PZ nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci (porušenie § 2 ods. 10 Tr. por.) a pri hodnotení dôkazov sa neriadil zásadou hodnotiť ich jednotlivo a v ich súhrne. Vyšetrovateľ PZ síce rozsiahlo parafrázuje jednotlivé výpovede, avšak ani tieto nehodnotí ani jednotlivo ani v ich súhrne (porušenie § 2 ods. 12 Tr. por.)“, pričom „Ani okresná prokuratúra sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o zastavení trestného stíhania a v jej doplnení) nevysporiadala adekvátne a preskúmateľne. Odôvodnenie uznesenia okresnej prokuratúry nedáva odpoveď na sťažovateľom formulované otázky a argumenty.“.

3.1 V konkrétnostiach tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní porušili ním označené práva tým, že nedali odpoveď na ťažiskové otázky, a to: «(i) kto konal za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš v rozpore s § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní použitím postupu rokovacieho konania bez zverejnenia neoprávnene, čo malo vplyv na výsledok verejného obstarávania, (ii) kto konal za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš v rozpore s § 101 v nadväznosti na § 58 písm. b) zákona o verejnom obstarávaní bez preukázania splnenia podmienky na oprávnené použitie postupu priameho rokovacieho konania v prípade uzavretia Kúpnej zmluvy č. 227/2013 z 30.11.2013 a Kúpnej zmluvy č. 141/2014 zo 7.7.2014, (iii) kto konal za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš v rozpore s § 9 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní neoprávneným použitím

postupu priameho rokovacieho konania, čo malo vplyv na výsledok verejného obstarávania, (iv) kto konal za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš v prípade uzavretia uvedených zmlúv v súvislosti so zákazkou týkajúcou sa uzatvárania [REDACTED] na predmet zákazky „Zákazka za účelom obstarania ílu vrátane nákladky a dovozu“ v rozpore s § 5 ods. 12 zákona o verejnom obstarávaní tak, že rozdelili zákazku s cieľom vyhnúť sa použitiu postupu pre zadávanie podlimitnej zákazky podľa zákona o verejnom obstarávaní. Rozdelenie zákazky predstavuje jedno z najzávažnejších porušení zákona o verejnom obstarávaní, ktoré má negatívny dopad na hospodársku súťaž, (v) kto sa za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš dopustil porušenia § 9 ods. 1 zákona a nesplnil povinnosť pri zadávaní zákaziek postupovať podľa zákona o verejnom obstarávaní a § 9 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní, a to najmä princípu transparentnosti, (vi) kto za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš pri uzavretí zmluvy č. 1 postupoval postupom zadávania zákaziek s nízkou hodnotou podľa § 102 zákona o verejnom obstarávaní, pri uzavretí zmlúv č. 2, č. 3, č. 4, č. 5, č. 6, č. 7 a č. 8 postupom zadávania zákaziek podľa § 9 ods. 9 zákona o verejnom obstarávaní, (vii) kto za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš porušil ustanovenie § 5 ods. 12 zákona o verejnom obstarávaní, rozdelil predmet zákazky s cieľom znížiť predpokladanú hodnotu zákazky pod finančné limity podľa tohto zákona pod príslušný limit ustanovený v § 4 zákona o verejnom, a teda vyhol sa zodpovedajúcemu postupu zadávania zákazky, ktorý by bol verejný obstarávateľ inak povinný aplikovať, (viii) kto za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš po sčítaní hodnôt všetkých uzatvorených zmlúv (č. 2 až č. 8) v nadväznosti na časovú, miestnu a vecnú súvislosť predmetu obstarávania nepostupoval na základe zákonom stanovených pravidiel určených pre zadávanie podlimitných zákaziek, ale zákaziek podľa § 9 ods. 9 zákona o verejnom obstarávaní. Súhrnná hodnota uzavretých zmlúv dosiahla sumu 96 963,22 Eur bez DPH, čo zodpovedá podlimitnej zákazke na dodanie tovaru podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona o verejnom obstarávaní, (ix) Kto za verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš využil menej prísne postupy, ktorými jednotlivé zákazky zadával, aby nemal povinnosť (a ani tak neurobil) zverejniť zákazky vo Vestníku verejného obstarávania, čím zúžil okruh potencionálnych záujemcov, mimo Verejnoprospešnými službami Liptovský Mikuláš priamo oslovených aby tak obmedzil hospodársku súťaž. Verejný obstarávateľ v tomto prípade

nezverejnil oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania a nezabezpečil tak dostatočnú úroveň transparentnosti podľa § 9 ods. 3 zákona zákon o verejnom obstarávaní a (x) kto za Verejnoprospešné služby Liptovský Mikuláš absolútne jednoznačne preferoval od samého začiatku ako budúceho víťaza spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v súvislosti so zákazkou za účelom obstarania geokompozitu a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k zákazke za účelom obstarania ílu vrátane nakládky a dovozu, zlad'oval a prispôsoboval tomu podmienky verejného obstarávania.»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, Tomášikova 5, 031 80 Liptovský Mikuláš 1, sp. zn. 1 Pv 151/19/5505-14 zo dňa 04.03.2020 a postupom a rozhodnutím odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, ČVS:KRP-61/2-VYS-ZA-2018 zo dňa 11.12.2019, porušené holi.

Uznesenie Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, Tomášikova 5, 031 80 Liptovský Mikuláš 1, sp. zn. 1 Pv 151/19/5505-14 zo dňa 04.03.2020 a uznesenie vyšetrovateľa PZ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, ČVS:KRP-61/2-VYS-ZA-2018 zo dňa 11.12.20219. sa zrušujú a vec sa vracia Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva trovy právneho zastúpenia, ktoré je Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš a odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

4.1 Sudca Miroslav Duriš oznámil okolnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho vylúčenie z konania a rozhodovania, avšak iný senát ústavného súdu rozhodol o jeho nevyvúčení uznesením č. k. I. ÚS 376/2020-6 z 20. augusta 2020.

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

III.

Referenčné právne normy

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej rozhodnutia policajta a prokurátora predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zistil, že je potrebné ju odmietnuť ako neprípustnú.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a nemôže preto nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti

splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

20. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

21. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

22. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto

hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

IV.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že uznesenie policajta ČVS: KRP-61/2-VYS-ZA-2018 z 11. decembra 2019 bolo predmetom preskúmania v sťažnostnom konaní na podkladoch sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol prokurátor podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku svojím uznesením č. k. 1 Pv 151/19/5505-14 zo 4. marca 2020 tak, že ju zamietol. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označeného základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta je teda podstatné, že existoval „iný orgán verejnej moci“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto jej časti odmietnuť pre jej neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

IV.2 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím prokurátora

24. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu prokurátora sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok nápravy, ktorým je podanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní prokurátorom. Taký prieskum sa vykonáva nadriadeným prokurátorom, a to v zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020 (ďalej len „príkaz“). Podľa čl. 1 príkazu tento príkaz upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu

prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku, alebo odstránenia pried'ahov prokurátora v predsúdnom konaní a ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. Príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24.1 Možno dodať, že nie je úlohou ústavného súdu v tomto konaní akokoľvek posudzovať príkaz generálneho prokurátora v kontexte legislatívneho vývoja súvisiaceho s preskúmaním tzv. podnetov podľa zákona o prokuratúre. V konaní o ústavnej sťažnosti je jeho úlohou posúdiť, či ide o účinný prostriedok nápravy, na základe ktorého je príslušný prokurátor povinný na základe podania dotknutej osoby preskúmať postup skôr konajúceho prokurátora a ak uzná jeho námietky za dôvodné, prijať efektívne opatrenie v trestnej veci. Odpoveď na túto otázku je pozitívna, čomu zodpovedá čl. 6 ods. 4 príkazu v nadväznosti na vecne súvisiace inštitúty zákona o prokuratúre a Trestného poriadku.

24.2 Keďže v dotknutej trestnej veci nebolo vznesené obvinenie, nevznikla prekážka právoplatne rozhodnutej veci podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a postup uvedený v predchádzajúcom bode má osobitnú povahu oproti návrhu podľa § 364 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ktorý by bol „iným podaním podľa Trestného poriadku“ v zmysle čl. 1 príkazu“).

25. V predmetnej veci tak sťažovateľ nevyužil prostriedok na ochranu svojich práv uvedený v bode 24, ktorým disponoval v čase pred podaním ústavnej sťažnosti a prostredníctvom ktorého sa mal/mohol domáhať preskúmania rozhodnutia prokurátora (rozumej prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš). Vzhľadom na uvedené

ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti.

IV.3 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

26. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta ako zjavne neopodstatnenú (argument potreby skoršieho uplatnenia ochrany práva iným prostriedkom by však aj v prípade použiteľnosti dotknutého referenčného ustanovenia platil rovnako).

27. V dôsledku odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu